

*We zeggen vaak dat we verder zijn gekomen. Dat we geleerd hebben van het verleden. Dat we slimmer, beschaafder en rationeler zijn geworden. Maar als je goed kijkt, lijken we vooral beter te zijn geworden in het verpakken van dezelfde fouten.*

*We praten over vrijheid, maar bouwen steeds meer regels. Over veiligheid, maar accepteren steeds meer controle. Over samenleven, terwijl het wij-zij-denken overal opduikt. En wie daar vragen bij stelt, krijgt al snel het label lastig, naïef of gevaarlijk.*

*We noemen het realisme. Of noodzaak. Of gewoon hoe de wereld nu eenmaal werkt. Maar misschien is dat gemakzucht. Misschien weten we heel goed wat rechtvaardig is, maar vinden we het lastig om het consequent toe te passen. Vooral als het ons iets kost.*

*Vooruitgang klinkt logisch, maar blijkt kwetsbaar. Ze verdwijnt niet met een knal, maar met kleine stapjes. Met regels die net iets strakker worden. Met woorden die net iets harder klinken. Met grenzen die steeds normaler lijken.*

*Misschien is de echte vraag niet hoe modern we zijn geworden, maar hoe menselijk we durven te blijven. Juist wanneer dat schuurt. Juist wanneer het ongemakkelijk wordt.*

*Want alles wat vanzelfsprekend leek, blijkt dat nooit te zijn geweest.*

---

De ontsporingen van mensen die andere mensen niet menselijk genoeg vinden in hun ogen en daarachter vaak verfromfaaide hersenpannen, barsten opnieuw los in dit net ontkiemende jaar 2026. De mensheid leeft heden ten dage in een steeds modernere tijd met uitvindingen op medisch en technisch gebied. Maar het lijkt alsof tegelijkertijd de Hoekse en Kabeljauwse twisten gewoon doorgaan. Er zijn te veel oorlogen. Al eeuwenlang. En nog steeds lijkt er geen doorbraak te zijn om conflicten op een modernere, menselijkere manier op te lossen. Terwijl vrijwel iedereen uiteindelijk hetzelfde wil: een gezapig leven met voldoende eten, drinken, verwarming, huisje, boompje, beestje.

Waarom wij dat als mensheid nog steeds niet kunnen, en sommigen het zelfs niet willen, is voor mij een van de raadselen van deze steeds armer wordende aarde. Het gaat niet alleen om conflicten tussen landen of tussen groepen andersdenkenden binnen zo'n land. Ook worden machteloze mensen opgeofferd door nietsontziende regimes die bepalen hoe je moet denken en leven, bedacht door een enkeling. Daar moet je aan voldoen. Doe je dat niet, dan word je opgesloten, worden gewonden uit ziekenhuizen gehaald of worden medebewoners zonder excuus, proces of plausibele reden op straat neergeschoten.

Natuurlijk bestaan er verschillende waarden, vaak bepaald door de plek waar je opgroeit. Etnische verschillen, ideologische verschillen, mensbeelden over vrijheid, gezag, seksualiteit,

religie en je plaats binnen een gemeenschap met rechten en plichten. Die problematiek wordt niet opgelost door er alleen over te praten. We zouden elkaar moeten kunnen leren begrijpen en elkaar in ieder geval moeten meegeven dat je een uitgangspunt nodig hebt om verder te komen. Leven doen we allemaal tijdelijk. Laten leven zou een dragend uitgangspunt moeten zijn, en dat eigenlijk al lang moeten zijn.

Ik las onlangs wat ik al dacht, en dat een stuitend voorbeeld is van een foute insteek om mensen nader tot elkaar te brengen. Op Russische scholen moeten leraren hun lessen filmen en doorsturen naar een soort politbureau. Er vindt militaire indoctrinatie plaats door marcheren op schoolpleinen, en jongens worden na het behalen van hun diploma rechtstreeks het leger ingetrokken. Dat is fout. Toch snapt niet iedereen dat, of durft men niet mans of vrouws genoeg te zijn om zich daartegen te verzetten.

Mensen moeten elkaar eerlijk en recht in de ogen kijken en elkaar bijstaan. Dat moet beginnen op school en in gezinnen. Misschien ligt daar ook een taak voor de Verenigde Naties, om zo meer te kunnen bijdragen aan een vrediger wereld. Te beginnen met respect voor meerdere ideeën in plaats van één dogma, zoals het idee dat onderdrukking tot iets goeds of nuttigs leidt. Dat idee heeft zijn langste tijd gehad wanneer het te veel slachtoffers maakt binnen de eigen bevolking. Minder onderdrukking betekent meer vrede, meer kapitaal voor de mensheid, en een wapenwedloop die ondergeschikt wordt. Leven en laten leven moet worden geleerd.

Dit delen:

[Share op Facebook \(Opent in een nieuw venster\)](#) Facebook

[Delen op X \(Opent in een nieuw venster\)](#) X